

— Видял ли си Ангел войвода, гяур?

— Не съм го видял, ефенди.

— По-силен ли е от мене, гяур?

— Не ще да е по-силен, ефенди.

— Ще му зема ли главата, гяур?

— Ще я земеш, ефенди.

Пък Ангел войвода седял въ малката корийка на баира, дигнал бюрюля и погледнал. Погледнали и момчетата и се изплашили. Взел пушката войводата им, а те го спрели.

— Луд ли си войводо! Ще ни изловят като пилци?

Засмял се той и я сложил на окото си. Кръст ми, на: видях съ очите си като хвъркна лулата на турчина. Уплаши се кучето и рече: на ад! Върнал се той при султана, па му рекъл:

— Вземи ми главата, господарю, и други не пращай: юнак човек е Ангел войвода и окото му не лъже . . .

Простил му султана и никого не изпратил вече. Такъв човек ви казвам . . . А как хванаха турците Коля баш байрактар, дето и въ песни се пее — не знаете . . .

— Не знаеме. Разкажи.

— Утре. Донесете по едно левче да ви дам круши, па ще ви разкажа и за него . . .

Умееше да разказва приказки Кръстан. Звездоброец беше, времето предсказваше и сънищата гадаеше. Обичаха го всички, защото хубаво свиреше и никому зло не мислеше. А зло му направиха. Влезе Митю въ градината и очите му светеха като жарава на вятър.

— Отиде, тейко!

— Кое Мите?

— Кошарата . . . до сламчица. . .